

[Niels Helveg Petersen]

fremsætte sine forslag til fri forhandling. Folketingets udvalg og arbejdet i udvalgene vil derved få en helt central betydning for de politiske resultater.

Det radikale venstre vil gøre, hvad det kan for at præge arbejdet i udvalgene med vore synspunkter, samtidig med at vi vil arbejde for, at der kan etableres bredere samarbejde, end den hidtidige diskussion kunne tyde på. Vi vil også i dette arbejde tage vort udgangspunkt i de aftaler, der forelå forud for valget. De gælder ikke mere, men vi vil tage vort udgangspunkt i dem, fordi vi mener, at de aftaler i det store og hele var fornuftige aftaler; det er altså vort udgangspunkt at knytte an til det arbejde, som blev afbrudt af folketingsvalget.

Vi er i det radikale venstre tilfredse med, at regeringen i sit oplæg prioriterer bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden. Der ligger heri fra regeringen – og jeg vil udstrække det også til andre, til folketinget – en selverkendelse: vi har ikke gjort det godt nok. Arbejdet med disse spørgsmål er ikke gjort godt nok af de tidligere regeringer og tidligere folketing, og jeg mener, man må tage det som udgangspunkt for arbejdet: vi har ikke gjort det godt nok, det kan gøres bedre.

Vi er tilfredse med, at regeringen lægger op til en redegørelse af bred karakter for at diskutere med folketingets partier, hvorledes bekæmpelse af ungdomsledigheden skal gribes an. Vi mener, det er en fremgangsmåde, der giver folketingets partier muligheder for at påvirke resultatet, hvis man konstruktivt ønsker det. Sådan fortolker vi regeringens udspil. Vi håber, det er sådan, det skal fortolkes.

Vi vil bestræbe os på for vort vedkommende selv at møde med forslag og ideer. Vi har en vilje til at skabe resultater på området, og det har vi, fordi vi er overbevist om, at de menneskelige, de sociale og de økonomiske omkostninger for det danske samfund ved at negligere denne opgave, ved ikke at gøre en bedre indsats, på lang sigt vil være overordentlig store. Hvis vi ikke får taget bedre fat på opgavens løsning, vil vi stå over for en optrapning af modsætninger mellem unge og ældre og en række følgevirkninger, som vi vil komme til at beklage på et senere tidspunkt.

Bekæmpelse af ungdomsledighed er ikke kun et spørgsmål om penge, eller måske

skulle jeg sige: er ikke udelukkende et spørgsmål om penge; det er også i meget høj grad et spørgsmål om arbejdets tilrettelæggelse.

Vi har den opfattelse, at der med de nugældende regler er sat for meget i stå, og at der er sat for få initiativer i gang, fordi den administrative tilrettelæggelse af ungdomsledighedsbekæmpelsen er for uigennemsigtig, for besværlig og for bureaukratisk.

Vi har den opfattelse, at det er nødvendigt at samle indsatsen, hvis vi skal nå det mål, man må sætte sig, nemlig at ingen unge forlader folkeskolen uden at få tilbud om uddannelse eller arbejde.

Vi er overbevist om, at en samling af den statslige indsats mod ungdomsledigheden er bydende nødvendig, hvis vi skal overvinde de blokeringer, der findes både i administrationen selv, i de faglige organisationer, i erhvervsorganisationer og andre steder.

Den økonomiske politik vil selvfølgelig også i 1982 komme til at stå i centrum. Vi ved udmærket godt, hvad der her er krævet af regering og folketing. Vi har fået det at vide mange gange. Vejen frem kan beskrives med de ord, at der er behov for en forbedring af konkurrenceevnen. Senest har vismændene understreget det stærkt, og det er jo også kun, hvad sund fornuft må tilsige.

Vismandsberegningerne viser helt entydigt, at en forbedring af konkurrenceevnen langsigtet er det eneste, der på én gang styrker beskæftigelsen og betalingsbalancen og afhjælper underskuddet på statens finanser. Det sidste skyldes i meget høj grad, at således som vi har indrettet os – og at vi har gjort det således, er der jo mange gode grunde til – betyder afskedigelser i den private sektor rent faktisk en næsten 100 pct.s overvæltning af udgifter på det offentlige, og omvendt vil de gavnlige resultater for statsfinanser af en politik, der fører til flere ansættelser i den private sektor, også hurtigt vise sig at slå igennem på statsfinanser.

Vi ved også fra vore økonomiske rådgivere, hvad vi ikke skal gøre. Vi ved, at man ikke skal lægge sig efter kunstig hurtigt at øge de offentlige udgifter og de offentlige ansættelser. Det er nok en udvej til på kort sigt – og med kort sigt mener jeg to-tre måneder eller et halvt år – at øge den samlede beskæftigelse. Det kan man godt gøre ad den vej, men meget hurtigt indhenter en sådan